

[Dorte Bennedsen]

central beslutning. Men netop i sådan nogle tilfælde har ministeren et brugbart værktøj i form af sine call in-beføjelser og i muligheden for at lave landsplandirektiver. Her har vi et oplagt eksempel på, at det ikke er regelsættet, der er noget i vejen med, men at problemet snarere er manglende brug af reglerne. Mig bekendt har call-in-bestemmelserne kun været brugt ganske få gange gennem årene.

Som ministeren udtrykker sig i redegørelsen, må jeg tolke det som et ønske om at kortslutte den lokale beslutningsproces på et meget tidligt tidspunkt, og det vil sige før den almindelige offentlighedsprocedure har været kørt igennem. Hvis det er rigtigt tolket, skal det også siges meget klart her, at det får ministeren ikke Socialdemokratiets støtte til. Vi mener, at problemerne skal søges løst lokalt gennem de kommunale og amtskommunale beslutningsorganer og gennem den offentlige debat, der er knyttet til denne proces. I det tilfælde, hvor det viser sig ikke at kunne lade sig gøre, vil vi til gengæld anbefale ministeren at bruge sin call-in-beføjelse og derigennem sikre, at de samfundsmæssige interesser varetages.

I »Enkelt og Effektivt« foreslås det, at der foretages en gennemgribende modernisering og forenkling af proceduren for gennemførelse af fredningssager, og så nævnes der en række konkrete forslag, der skal have til formål at styrke fredningsnævnenes mulighed for at behandle de rejste fredningssager.

Men andetsteds i et af de mange papirer hedder det: »Der skal etableres en helhedsorienteret og samlet administration af det åbne land hos amtsrådene.« Eller sagt sådan på jævnt dansk: Fredningsnævnene skal nedlægges.

Nu begynder forvirringen at brede sig, og det lader til, at ministeren har svært ved at finde sine egne ben i denne sag. Derfor skal hun til brug for sine videre overvejelser i hvert fald ikke være i tvivl om Socialdemokratiets holdning. Vi ønsker ikke fredningsnævnene ophævet. Vi finder, at de med den særlige sammensætning med en dommer og repræsentation fra kommune og amt er med til at sikre et helheds-syn, der har vist sig nyttigt, ligesom traditionen med offentlighed og høring af alle interesserede parter har vist sig værdifuld og har været med til at styrke tilliden til de trufne afgørelser.

Men vi vil gerne være med til en modernisering af fredningsnævnene, herunder om der er

opgaver, man med fornuft kan lægge over til amterne, om det vil være gavnligt med færre lokale fredningsnævn end de 26, vi har i dag, og om man kan omlægge Overfredningsnævnets arbejde, så det får færre petitessesager, end det er vores indtryk at det har i dag.

Når vi er ved forenklingerne, vil jeg sige, at vi også kan støtte en forenkling af klagesystemet. Rent faktisk har Socialdemokratiet flere gange stillet forslag herom, men dengang havde vi ikke Miljøministeriets bevågenhed. Men enhver har jo da lov til at blive klogere.

Lad mig til sidst kommentere de forslag, der drejer sig om miljøgodkendelser kontra kvoter, afgifter og vejledning. Om disse forslag gælder det, at det er svært at tage stilling til dem, simpelt hen fordi de ikke er tilstrækkelig klart udformet. F.eks. kan kvoter og afgifter være en overordentlig fornuftig ting at anvende, hvis det sker som i CFC-handlingsplanen, hvori der indgår et system for aftrapning af kvoterne, ligesom aftaler og vejledning er værktøjer, der kan bruges langt mere i dag, men som vel at mærke kun er effektive, hvis de om fornødent kan følges op med påbud eller forbud.

Ministeren foreslår også, at der fremover skal gives langt færre forhåndsgodkendelser. Det kan vi tilslutte os, i det omfang de skal afløses af branchegodkendelser, hvor miljøkrav og emissionsnormer er fastlagt. Men vi kan ikke følge ministeren, når hun vil undtage en lang række virksomheder fra at skulle have forhåndsgodkendelser uden at sætte andet i stedet. Det er faktisk vores indtryk, at virksomhederne generelt set har været glade for forhåndsgodkendelsessystemet af to årsager, dels at når de kendte kravene på forhånd, kunne de indrette produktionsapparatet efter det, og dels og måske ikke mindst at så undgik de nye krav i godkendelsesperioden.

Ministerens forslag vil indebære, at kommuner og amter efterfølgende vil være nødt til at komme med krav og påbud, som det alt andet lige vil være dyrere for virksomhederne at opfylde, end hvis de havde kendt dem fra starten. Jeg tror, der er god grund til at frygte, at denne kendsgerning vil medføre, at de lokale myndigheder vil være meget tilbageholdende med at opstille efterfølgende påbud, endsige forbud, og det vil i sidste instans sige, at forslaget betyder en svækkelse af miljøbeskyttelsen.